

ΕΤΟΣ 52ον

9 Μαΐου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (2658)

ΟΙ ΑΥΤΟΠΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

*«Ὅς δ' ἂν πίνη ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ,
οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα»*

Ἡ Ἐκκλησία δέν καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νά δεχτοῦν ἀπλῶς μέ τή νόηση, ὡς «ἀρχή» ἢ «ἀξίωμα», ὅτι ὁ Χριστός ἦταν τόσο ἀνθρωπος ὅσο καί Θεός. Δέ ζητάει «πίστη» μέ τήν ἔννοια τῆς ἀτομικῆς νοητικῆς ὑποταγῆς σέ ἓνα «ὑπερφυσικό» δεδομένο. Καταθέτει τή μαρτυρία τῆς ἐμπειρίας τῶν πρώτων «αὐτοπτῶν μαρτύρων» τῆς «Ἐπιφανείας» τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, καί καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νά μετάσχουν ἐμπειρικά σέ ἓναν τρόπο ὑπάρξεως πού ἐπαληθεύει τή μαρτυρία τῶν «αὐτοπτῶν μαρτύρων».

Ἡ Σαμαρείτιδα γυναίκα, πού ἀναφέρεται σήμερα στό Εὐαγγέλιο, εἶναι ἀκριβῶς μιά αὐτόπτης μάρτυς, πού μέσα ἀπό τήν προσωπική της σχέση μέ τόν Κύριο, μετά τή συνομιλία πού εἶχαν, μαρτύρησε ἐλεύθερα στοὺς ὁμοεθνεῖς της ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρ τοῦ κόσμου.

Ἡ προσωπική ἐλευθερία

Τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας θεμελιώνεται σέ αὐτή τήν πρωταρχική ἀποκάλυψη: Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός - δέν ὑπάρχει γιά τόν Ἐαυτό Του, δέν διεκδικεῖ ὑπαρκτική αὐτονομία, ἡ ὑπαρξή Του εἶναι μαρτυρία καί φανέρωση τοῦ προσώπου τοῦ Πατρός. Καί αὐτή ἡ ὑπαρκτική μαρτυρία τοῦ προσώπου τοῦ Λόγου γίνεται προσιτή στήν ἐκκλησιαστική ἐμπειρία χάρη στήν παρέμβαση μιᾶς τρίτης προσωπικῆς ὑποστάσεως: τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ Παρακλητοῦ. Τό Πνεῦμα ἐνεργεῖ τή μαρτυρία τοῦ Λόγου ὄχι ὡς ἀπλή πληροφορία τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀλλά ὡς ζωοποιό δυνατότητα, ἀνοιχτή σέ κάθε προσωπική ὑπαρξη πού θά δεχτεῖ τήν υἰοθεσία: θά δεχτεῖ νά πραγματοποιήσει μέ τό Θεό τήν ἴδια σχέση ζωῆς πού ἔχει ὁ Υἱός μέ τόν Πατέρα.

Ὁ τρόπος ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου

Ἔτσι τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας, τό καινούργιο γιά τήν ἀνθρώπινη ἴστο-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. δ' 5-42)

Τό ζωντανό νερό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοιπακὸς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γάρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφάς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ ἢ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὐσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἀνῆτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὐτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἔγω δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἐρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι, καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, ἠρώτων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηγνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοιπάκατε· ἄλλοι κεκοιπάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτόν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιάν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας πού λέγεται Συχάρ, κοντά εἰς τό χωράφι πού ἔδωκε ὁ Ἰακώβ εἰς τόν Ἰωσήφ, τόν υἱόν του. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπό τήν ὁδοιπορίαν, ἐκάθισεν, ὅπως ἦτο κοντά εἰς τό πηγάδι· ἡ ὥρα ἦτο περίπου ἕξη. Ἔρχεται μιά γυναῖκα ἀπό τήν Σαμαρείαν διά νά πάρῃ νερό. Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Δός μου νά πιῶ», διότι οἱ μαθηταί του εἶχαν φύγει εἰς τήν πόλιν διά νά ἀγοράσουν τροφήμα. Ἡ Σαμαρεῖτις γυναῖκα τοῦ λέγει, «Πῶς σὺ πού εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾷς νά πιῆς ἀπό ἐμέ πού εἶμαι γυναῖκα Σαμαρεῖτις;». Διότι οἱ Ἰουδαῖοι δέν ἐπικοινωνοῦν μέ τούς Σαμαρείτας. Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Εάν ἤξερες τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καί ποῖός εἶναι ἐκεῖνος πού σοῦ λέγει, «Δός μου νά πιῶ», σὺ θά τόν παρακαλοῦσες καί θά σοῦ ἔδινε νερό ζωντανό». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, κουβά δέν ἔχεις καί τό πηγάδι εἶναι βαθύ, ἀπό πού λοιπόν ἔχεις τό νερό τό ζωντανό; Μήπως εἶσαι σὺ μεγαλύτερος ἀπό τόν πατέρα μας Ἰακώβ πού μᾶς ἔδωκε τό πηγάδι καί ἦπε ἀπό αὐτό καί ὁ ἴδιος καί τὰ παιδιά του καί τὰ ζῶα του;». Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Ὅποιος πίνει ἀπό τό νερό αὐτό θά διψᾷ καί πάλιν· ἐκεῖνος ὁμῶς πού θά πιῇ ἀπό τό νερό πού ἐγὼ θά τοῦ δώσω, δέν θά διψᾷ ποτέ, ἀλλά τό νερό πού θά τοῦ δώσω, θά γίνῃ μιά ἐσωτερική πηγὴ νεροῦ πού θά ἀναβρῆναι εἰς ζωὴν αἰώνιον». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, δός μου τό νερό αὐτό διά νά μὴ διψῶ οὔτε νά ἔρχωμαι ἐδῶ νά ἀντλῶ». Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Πίψαινε, φώναξε τόν ἄνδρα σου καί ἔλα ἐδῶ». Ἡ γυναῖκα ἀπεκρίθη, «Δέν ἔχω ἄνδρα». Λέγει εἰς αὐτήν ὁ Ἰησοῦς, «Καλὰ εἶπες ὅτι δέν ἔχεις ἄνδρα, διότι πέντε ἄνδρες ἐπῆρες καί τώρα ἐκεῖνον πού ἔχεις δέν εἶναι ἄνδρας σου· εἰς αὐτό εἶπες ἀλήθεια». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας εἰς τό ὄρος τοῦτο ἐλάτρευσαν τόν Θεόν, ἐνῶ σεῖς λέτε ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὅπου πρέπει νά λατρεύεται ὁ Θεός». Λέγει εἰς αὐτήν ὁ Ἰησοῦς, «Πίστεψέ με, γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ὥρα πού οὔτε εἰς τό ὄρος τοῦτο οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θά λατρεύετε τόν Πατέρα. Σεῖς λατρεύετε ἐκεῖνο πού δέν ξέρετε, ἐμεῖς λατρεύομεν ἐκεῖνο πού ξέρομε, διότι ἡ σωτηρία ἔρχεται ἀπό τούς Ἰουδαίους. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καί μάλιστα ἤλθε ἤδη, πού οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταί θά λατρεύουν τόν Πατέρα πνευματικά καί ἀληθινά, διότι τέτοιοι θέλει ὁ Πατέρας νά εἶναι ἐκεῖνοι πού τόν λατρεύουν. Ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα καί ἐκεῖνοι πού τόν λατρεύουν πρέπει νά τόν λατρεύουν πνευματικά καί ἀληθινά». Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυναῖκα, «Ξέρω ὅτι θά ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θά μᾶς τὰ γνωρίσῃ ὅλα». Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Ἐγὼ εἶμαι πού μιλῶ μαζί σου». Τήν στιγμήν αὐτήν ἤλθαν οἱ μαθηταί του καί ἀπόρρησαν πού μιλοῦσε μέ γυναῖκα, κανεῖς ὁμῶς δέν εἶπε, «Τί ζητᾷς;» ἢ «Γιατί μιλᾷς μαζί της;». Ἡ γυναῖκα ἄφησε τήν στάμνα της, ἐπῆγε εἰς τήν πόλιν καί εἶπε εἰς τούς ἀνθρώπους, «Ἐλάτε νά ἰδῆτε ἕναν πού μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα· μήπως εἶναι αὐτός ὁ Χριστός;». Ἐβγῆκαν λοιπόν ἀπό τήν πόλιν καί ἤρχοντο σ' αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξύ τόν παρακαλοῦσαν οἱ μαθηταί καί τοῦ ἔλεγον, «Ραββί, φάγε». Αὐτός δέ τούς εἶπε, «Ἐγὼ ἔχω φαγητόν νά φάγω, τό ὅποιον σεῖς δέν ξέρετε». Ἐλεγον τότε οἱ μαθηταί μεταξύ τους, «Μήπως τοῦ ἔφερε κανεῖς νά φάγῃ;». Λέγει εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, «Τό φαγητόν μου εἶναι νά κάνω τό θέλημα ἐκείνου πού μέ ἔστειλε καί νά τελειώσω τό ἔργον του. Δέν λέτε, «Τέσσερις μῆνες ἀκόμη καί ὁ θερισμός ἔρχεται»; Σηκῶστε τὰ μάτια σας, σᾶς λέγω, καί ἰδέτε τὰ χωράφια ὅτι εἶναι ἄσπρα, ἔτοιμα πρὸς θερισμόν. Ἦδη ὁ θεριστής παίρνει μισθόν καί μαζεύει καρπὸν διά τήν ζωὴν τήν αἰώνιον, διά νά χαίρουν μαζί καί ὁ σπορεύς καί ὁ θεριστής. Ἐδῶ ἡ παροιμία εἶναι ἀληθινή, ὅτι ἄλλος σπέρνει καί ἄλλος θερίζει. Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νά θερίσετε ἐκεῖνο, διά τό ὅποιον δέν ἐκοπιάσατε· ἄλλοι ἔχουν κοπιάσει καί σεῖς ἐμπήκατε εἰς τόν κόπον τους». Πολλοί ἀπό τούς Σαμαρείτας τῆς πόλεως ἐκείνης ἐπίστεψαν εἰς αὐτόν ἐξ αἰτίας τῆς μαρτυρίας τῆς γυναίκας: «Μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα». Ὅταν λοιπόν ἤλθαν οἱ Σαμαρεῖται πρὸς αὐτόν, τόν παρακαλοῦσαν νά μείνῃ κοντά τους· καί ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες. Καί πολύ περισσότεροι ἐπίστεψαν ἔπειτα ἀπό ὅσα τούς εἶπε, εἰς δέ τήν γυναῖκα ἔλεγον, «Ὁ λόγος πού πιστεύομεν δέν εἶναι πλέον τὰ ὅσα μᾶς εἶπες, ἀλλά διότι τόν ἀκούσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καί ξέρομεν ὅτι αὐτός εἶναι ἀληθινά ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀνωτιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζιάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

9 Μαΐου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ (Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)
Μεγαλομάρτυρος καί ισαποστόλου Φωτεινῆς, Ἡσαΐου προφήτου (π΄ αἰ. π.Χ.), Χριστοφόρου μάρτ. († 250), Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις Καρδίτσης
Ἦχος: δ΄ – Ἑωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστ.: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Μαΐου, Τοῦ Τυφλοῦ (Ζ΄ ἀπό τοῦ Πάσχα).
Ἀπόστολος: Πράξ. ις΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

ρία ἄγγελμα πού κομίζει, συνοψίζεται σέ αὐτή τή θεμελιώδη πρόταση-κλήση: **Νά υπάρξει καί ὁ ἄνθρωπος μέ τόν τρόπο τοῦ Θεοῦ, τόν τρόπο τῆς ἐλευθερίας ἀπό κάθε ἀναγκαιότητα φθορᾶς καί θανάτου, τόν τρόπο τῆς ἀγάπης, τῆς αὐθυπέρβασης. Νά συσχηματιστεῖ μέ τόν τρόπο υπάρξεως τῶν θείων προσωπικῶν Ὑποστάσεων, νά πάψει νά ἀντιλεῖ τήν ὕπαρξη ἀπό τή φύση, τή βιολογική καί ψυχολογική του ἀτομικότητα πού εἶναι φθαρτή καί θνητή, νά μεταθέσει τή δυνατότητα τῆς υπάρξεως στήν ἐλευθερία τῆς προσωπικῆς σχέσεως, στή ζωὴ ὡς ἀγαπητική κοινωνία.**

Αὐτή ἡ πρόταση - κλήση δέν εἶναι μιὰ ἠθική ἀπλῶς προτροπή. Οἱ ἠθικές προτροπές καί οἱ ἀντίστοιχες ἠθικές προσπάθειες δέν ἀρκοῦν γιὰ νά μεταβάλλουν τόν τρόπο τῆς υπάρξεως τοῦ θνητοῦ ἀτόμου. Ὅσο κι ἂν ἀναπτύξει ὁ ἀτομικός ἄνθρωπος ἕνα τέλειο ἦθος φιλαλληλίας καί ἀνιδιοτέλειας, ὅσες ἀρετές κι ἂν ἀναπτύξει, δέν θά πάψει νά εἶναι θνητός - «τὴν γάρ φύσιν ἑαυτοῦ νικῆσαι τίνα τῶν οὐκ ἐνδεχομένων ἐστί».

Ἡ Σαμαρεΐτιδα γυναίκα ὁμολογεῖ, κατὰ τὸ διάηλόγό της μέ τὸ Χριστό, τὴν περιπλάνησή της κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, τὴν θνητότητα καί τὴν ἀστοχία της, γι' αὐτὸ καί ἀναθέτει τὴν ἐλπίδα τῆς υπάρξεως στήν ἀπειρη ἀγάπη καί τὸ ἔλεος τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ ὁδηγώντας ἔτσι τὴ ζωὴ της στὴ θεογνωσία πού τὴν καθιστᾷ οὐσιαστικά ἐλεύθερη. Ἔτσι ἀναδεικνύεται, ὡς Ἁγία Φωτεινή, κήρυκας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ζῶντος ὕδατος, μάρτυς καί ισαπόστολος.

† Ὁ Φ. Ἀ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>